

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném v Brně dne 17. 1. 2019 odvolání **obžalovaného T.K.**, nar. XXXX v XXXX, OSVČ, trvale bytem XXXX, XXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Vyškově ze dne 5. 11. 2018, č. j. 2 T 28/2018-212 a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný T.K. uznán vinným přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím způsobem, že dne 13. 10. 2017 v době od 16:00 hodin do 16:33 hodin poté, kdy došlo ke konfliktu mezi Z.V., nar. XXXX a sousedy D. K., nar. XXXX a jejím manželem M. Ň., nar. XXXX, který vycházel z rozporu týkajícího se sázení stromků na pozemku Z.V., přičemž v jeho rámci M. Ň. chytil Z.V. za cop a prudce s ním trhl dozadu, na což Z.V. reagovala tak, že M.Ň. udeřila pěstí do obličeje a tímto mu způsobila pohmoždění tváře s bolestivostí lícního oblouku vlevo bez omezení v obvyklém způsobu života, napadl chvatem poškozenou Z.V., povalil ji na zem, přetáhl ji na pozemek u domu č. XXXX, kde na ni zaklekl, strkal jí hlínu a trsy trávy do úst a tlačil jí hlavu do hlíny, aby jí znemožnil volání o pomoc a uvolnil ji, až na místo dorazili další sousedé, přičemž tímto jednáním bylo poškozené Z.V. způsobeno zranění, které spočívalo v nalomení 10. žebra vlevo v přední podpažní čáře, které si vyžádalo lékařské ošetření v Nemocnici ve Vyškově a následnou pracovní neschopnost v období od 16. 10. 2017 do 5. 11. 2017 a citelně poškozenou omezovalo v obvyklém způsobu života po dobu 7 – 14 dnů.
2. Za to obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, přičemž podle § 81, § 82 odst. 1, 2 trestního zákoníku jeho výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 a půl roku, současně pak obžalovanému bylo uloženo, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil zaplatil způsobenou škodu. V rámci adhesního řízení bylo obžalovanému uloženo zaplatit poškozené Z.V. nemajetkovou škodu ve výši 8.277,- Kč. Dále obžalovanému bylo uloženo zaplatit poškozeným škodu, a to Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 5.591,- Kč, Z.V. ve výši 423,- Kč, D.B. ve výši 735,- Kč.
3. Poškození Z.V. a D.B. byli pak odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Takto citovaný rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu včas podal odvolání obžalovaný, u kterého bylo shledáno, že bylo podáno včas, oprávněnou osobou, a mělo zákonem předepsané náležitosti. Nebylo proto shledáno zákonných důvodů pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 trestního řádu, či odmítnutí podle § 253 odst. 3 trestního řádu.
5. V písemném odůvodnění odvolání obžalovaného K., vypracovaném jeho obhájcem Mgr. Radslavem Janečkem se podává, že odvoláním jsou napadány všechny výroky napadeného rozsudku.
6. Odvolatel se neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, kdy znovu, stejně jak před soudem prvního stupně opakuje, že jednání obžalovaného bylo reakcí na úder pěstí jeho nevlastnímu otci, a v průběhu zklidňujícího úkonu došlo ke kousnutí do lýtky matky obžalovaného, a tudíž nepochybně se jednalo o nutnou obranu. Poukazuje na telefonický rozhovor s tísňovou linkou Policie ČR, který byl v průběhu hlavního líčení puštěn, a který v rozsudku není žádným způsobem zmíněn, kdy má za to, že obžalovaný, jak vyplývá ze záznamu dle jeho názoru, nebyl v průběhu rozhovoru s policií agresivní, z rozhovoru je znát nervozita, ptá se, co má dělat. Obhajoba poukazuje na to, že tento telefonický hovor v plném rozsahu pokrývá přítomnost svědkyně Ž. B. na místě samém. Je z něj slyšet, jak Ž. B. přichází na místo, přičemž její telefonický rozhovor s Policií ČR, který rovněž je součástí spisu, a následuje bezprostředně po ukončení telefonátu ze strany obžalovaného, v tomto smyslu tudíž obhajoba namítá, že je nepochopitelné, že soud vzal za prokázané, že Ž. B. měla vidět poškozenou s rukou před ústy, z čehož soud dovodil, že jí měl obžalovaný strkat hlínu a trsy trávy do úst, neboť je zcela zjevné, že v případě, pokud obžalovaný v jedné ruce držel telefon, druhou rukou nemohl poškozené cokoli do úst strkat, protože by ji neměl čím držet. Není možné uvěřit tomu, že by obžalovaný jednal vůči poškozené agresivně, přičemž tón jeho hlasu při telefonátu s policií byl dle názoru obhajoby bezradný. Obhajoba znovu opakuje, že jednání obžalovaného naplňuje dle jejího názoru veškeré znaky nutné obrany, a nenaplňuje skutkovou podstatu trestného činu ublížení na zdraví, a to ani trestného činu ublížení na zdraví z pochopitelné pohnutky. Obhajoba dále poukazuje na to, že soud v rámci ústního odůvodnění rozhodnutí sdělil obžalovanému, že měl vytočit tísňovou linku policie a věc nechat být, což se již v písemném vyhotovení neobjevuje. Domáhá se obhajoba proto, aby odvolací soud rozsudek prvoinstančního soudu zrušil v plném rozsahu, a obžalovaného zprostil obžaloby.
7. V rámci veřejného zasedání obhajoba uvedla, že napadený rozsudek je postaven na domněnkách, nikoli na faktech. Veškeré pochybnosti soud hodnotil v neprospěch obžalovaného, v čemž vidí pochybení soudu prvního stupně, neboť dle názoru obhajoby nebylo prokázáno, že se skutek stal tak, jak je obžalovanému kladeno za vinu. Obhajoba dále namítá, že soud prvního stupně nepostupoval správně ve vztahu k znaleckému posudku, neboť tento nebyl vypracován řádně písemně, nýbrž znalec byl vyslechnut ústně, a dle názoru obhajoby navíc objektivně nelze vypracovat znalecký posudek. Poukazuje na to, že byl sice proveden prvotní rentgen, kterým nelze určit zlomení žebra, znalkyně uvedla, že se jedná o subjektivní pocit poškozené, a je nutno zkoumat, v jakých směrech byla omezena v obvyklém způsobu života, což obhájce nenalezl. Dle názoru obhajoby tedy odvolací soud by měl napadený rozsudek zrušit, a zprostit obžalovaného dle ustanovení § 226 písm. b) případně písm. a), a pokud by soud dospěl k závěru, že je nutno doplnit dokazování řádným znaleckým posudkem, nezbylo by, než vrátit věc soudu prvního stupně k doplnění dokazování.
8. Intervenující státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně v rámci veřejného zasedání projevil souhlas se skutkovými a právními závěry soudu prvního stupně, neztotožnil se s odvolacími námitkami odvolatele a navrhl, aby podané odvolání obžalovaného bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto jako nedůvodné.
9. Krajský soud v Brně jako soud odvolací na podkladě podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska

vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroku, proti nimž bylo podáno odvolání. Na základě tohoto postupu dospěl k závěru, že je nutno rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení s tím, že současně poznamenává, že neshledal nevytýkané vady, které by měly vliv na správnost výroku napadeného rozsudku.

10. Pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, v tomto nebyly zjištěny takové podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, tedy vady spočívající v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby.
11. Obžalovaný sice prostřednictvím svého obhájce v odvolacích námitkách doplněných v rámci veřejného zasedání poukazuje na to, že ze strany soudu prvního stupně mělo dojít k procesnímu pochybení tím, že nebyl vypracován řádný znalecký posudek. Nicméně odvolací soud této odvolací námitce nepřisvědčil.
12. Ze spisového materiálu je zřejmé, že soud prvního stupně opatřením ze dne 18. 7. 2018 dle § 105 trestního řádu přibral znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, k podání znaleckého posudku ve věci. Znalkyně MUDr. Svatava Duchoňová v rámci druhého hlavního líčení, tedy po jeho odročení, v průběhu hlavního líčení poté, co byla seznámena v dostatečném předstihu s obsahem spisového materiálu, a se zdravotnickou dokumentací poškozené, podala ústně znalecký posudek, a to po řádném poučení dle § 106 trestního řádu. Trestní zákon a priori neukládá znalci, aby znalecký posudek vypracoval vždy v písemné formě, a nic nebrání tomu, aby znalecký posudek byl podán přímo v rámci hlavního líčení ústně znalcem do protokolu tak, jak se stalo v této trestní věci, kdy je nepochybné, že ze strany soudu prvního stupně stranám bylo umožněno v průběhu tohoto úkonu, resp. po podání znaleckého posudku, klást znalci dotazy k upřesnění takto podaného znaleckého posudku, a k vysvětlení závěrů znalkyně. Z takto ústně podaného znaleckého posudku, podaného znalkyní MUDr. Svatavou Duchoňovou vyplývá, že tato měla k dispozici vskutku zdravotní dokumentaci poškozené Z.V., kterou jí předala její ošetřující lékařka MUDr. Sedláčková se souhlasem poškozené, znalkyně měla též k dispozici i rentgenové snímky z nemocnice Vyškov, a to oba snímky, které v rámci vyšetření poškozené byly v nemocnici provedeny.
13. S ohledem na výše uvedené tudíž odvolací soud shledal tuto námitku obhajoby za zcela nedůvodnou, konstatoval, že dalších námitek ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu obhajoba nečinila, a ani odvolací soud neshledal v řízení, které rozsudku předcházelo takové podstatné vady jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
14. Z hlediska ustálení skutkového stavu je patrné, že soud prvního stupně provedl veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho meritorní rozhodnutí, dle ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. V tomto směru soud prvního stupně hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu provedené důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu. Nevytrhával tedy jednotlivé důkazy z kontextu provedení dokazování, ale přihlížel i k vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku stran zásadních skutkových zjištění v zásadě odpovídá ustanovení § 125 trestního řádu, kdy soud prvního stupně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. V tomto směru lze proto na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.
15. Ani odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že se skutek tak, jak je uveden ve výroku napadeného rozsudku, jímž byl obžalovaný K. uznán vinným, stal.
16. Odvolací soud je nucen konstatovat, že zbylé námitky uplatněné v podaném odvolání jsou de facto opakováním obhajoby obžalovaného, a opakováním shrnutí obhajoby tak, jak ji učinil obhájce v rámci závěrečné řeči před soudem prvního stupně. S těmito námitkami se však již soud prvního

stupně řádně vypořádal a reagoval na ně (až na důkaz záznamem telefonických hovorů) v rámci odůvodnění napadeného rozsudku. Obžalovaný v podstatě od počátku se hájil tím, že k prvotnímu konfliktu došlo mezi matkou obžalovaného a poškozenou, obsah jejich hádky však obžalovaný nezná. Potom na místo konfliktu přišel M. Ň., poškozená dala panu Ň. ránu, vulgárně křičela, mávala rukama jako zdřogovaná, obžalovaný měl pocit, že matka je v nebezpečí, proto poškozenou položil na zem, neboť kolem sebe pořád dorážela a křičela. Žádnou hlínu ani trávu do úst jí nestrkal, neklekal na ni, ani ji netlačil k zemi. Měl pocit, že matka je v nebezpečí, což vyvrcholilo tím, že poškozená matku kousla do nohy. Potom zavolał policii tak, že v jedné ruce měl telefon, jednou nohou klečel na poškozené. Tato obhajoba obžalovaného je však zcela vyvrácena výpovědi samotné poškozené Z.V., výpovědi svědků Ž. B. a J. Č. Tyto výpovědi spolu navzájem korespondují, a korespondují i se znaleckým posudkem znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Nelze vyčítat soudu prvního stupně, že uvěřil výpovědi poškozené Z.V., výpovědím svědkyň Ž.B., J.Č., neboť tyto vzájemně spolu korespondují a korespondují i se znaleckým posudkem výše zmíněným a naopak neuvěřil výpovědím svědků M.Ň. a D. K., které hodnotil jako účelové ve snaze pomoci obžalovanému.

17. Na tomto místě nutno zmínit, že hodnocení důkazů je výlučným právem soudu prvního stupně dle ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů provedených soudem prvního stupně. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně se zcela konkrétně vypořádal s obhajobou uplatněnou obžalovaným, a správně dospěl k závěru, že všechny provedené důkazy tvoří dostatečný řetěz důkazů vedoucí k závěru, že skutek popsany ve výroku napadeného rozsudku se stal, toho se dopustil obžalovaný K. ve vztahu k poškozené V. v době, na místě popsaném ve výrokové části napadeného rozsudku. Se závěry o vině obžalovaného se odvolací soud zcela ztotožňuje, když tyto vyplývají ze svědecké výpovědi nejen poškozené Z.V., ale právě i výpovědi svědkyně Ž.B., která uvedla, že uslyšela volání o pomoc, uviděla poškozenou na zemi, obžalovaný na ní klečel, ruku měl před jejími ústy, poškozená byla hlavou dolů, byla špinavá od hlíny, a poté co vstala, po chvíli si chytala na tělo. Volání o pomoc potvrzuje i výpověď svědkyně R.B., zejména však s výpovědí poškozené zcela koresponduje naprosto nestranné svědkyně J.Č., která vypověděla, že v okamžiku, kdy byla na zahradě svého domu, uslyšela volání o pomoc, šla se proto podívat tím směrem, uviděla na zahrádce K., uviděla poškozenou na zemi, obžalovaný nad ní stál nebo klečel, poškozená měla v puse drny nebo trávu (protokol o hlavním líčení, č. l. 204 verte). Svědkyně se ptala paní K. co se děje, ta jí však poslala pryč. Právě oproti výpovědi těchto svědkyň stojí obhajoba obžalovaného, který tuto fázi konfliktu popisuje tak, že poškozenou položil na zem, jednou nohou na ní klečel, hlínu ani trávu jí do úst nestrkal, netlačil ji k zemi, přičemž z výpovědi svědka Ň. vyplývá, že obžalovaný objal poškozenou, složil ji na zem, a tam ji držel, oproti tomu svědkyně D. K. uvedla, že obžalovaný poškozenou objal, svalil ji na zem. Naopak výpověď svědkyně L. V., družky obžalovaného, de facto podporuje tvrzení poškozené, kdy svědkyně uvádí, že obžalovaný položil poškozenou na zem a zaklekl na ni. Tvrzení poškozené pak podporuje i výpověď svědkyně R.B., která slyšela volání o pomoc, a viděla po incidentu poškozenou, která byla špinavá, měla rozčuchané vlasy, uváděla, že má rozbité brýle, a bolí ji žebra. Znalecký posudek znalkyně z oboru zdravotnictví a odvětví soudní lékařství pak taktéž koresponduje s výpovědí poškozené, kdy ze znaleckého posudku vyplývá, že při prvotním ošetření byl učiněn jednoznačný nález, z něhož vyplývá, že došlo ke schodovité deformaci žebra, byly vyhotoveny proto dva snímky, na obou tento nález byl patrný. U tohoto zranění zjištěné známky odpovídají nalomení žebra, nikoliv jeho zlomení. Popsaný mechanismus zranění dle znalkyně je zcela akceptovatelný, neboť ke zlomení žebra dochází při působení středního násilí, a nelze žebro zlomit ani zmáčknutím. U nalomení žebra větší bolestivost dle znalkyně trvá 2 – 3 týdny v uvedených místech při nádechu. Osoba s nalomeným žebrem má problémy při spánku, proto spí v polosedě, má problémy při ohnutí, prudším pohybu trupem, poškozená byla omezena v obvyklém způsobu života tím, že některé úkony běžné v životě byly problematické a bolestivé. Poškozená by se v té době nebyla schopna starat o někoho jiného, třeba o děti. Jinak byla schopna se poškozená sama o sebe postarat, avšak s obtížemi, neboť takové zranění je velmi bolestivé. Tato

bolestivost trvá 2 – 3 týdny. Co se týče mechanismu zranění, pak znalkyně uvedla, že zranění odpovídá tlaku kolenem na hrudník tím spíše, že poškozená je subtilní osoba, a nebylo třeba vyvinout ani násilí maximálního, žebra obecně se dá zlomit i při působení středního násilí. Žebro se však nedá zlomit úderem pěstí, je třeba alespoň kolena nebo nohy, a tlaku na hrudník. Nelze pak přehlédnout, že ostatní, i sám obžalovaný připustil, že přinejmenším v části doby držení poškozené na ní klečel.

18. Odvolací soud se ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně, že obžalovaný současně s fyzickým útokem se snažil bránit poškozené ve volání o pomoc. V tomto smyslu výpověď poškozené je potvrzována výpovědí svědkyně Ž.B., ale i výpovědí J.Č., která přímo uvedla, že poškozená měla v puse drn nebo trávu, svědkyně B. pak uvedla, že obžalovaný na poškozené klečel a ruku měl před jejími ústy.
19. Odvolací soud znovu vyslechl záznamy obou telefonických rozhovorů s tísňovou linkou Policie ČR, a to hovoru, který uskutečnil sám obžalovaný, jakož i hovoru, který uskutečnila svědkyně Ž. B.. Nelze se ztotožnit s tvrzením obžalovaného, že by byl zcela klidný během hovoru s policií, nelze se ztotožnit, že by tón jeho hlasu byl bezradný při hovoru s policií, naopak z předmětného hovoru je slyšitelné rozčilení obžalovaného, jeho prudký dech a přesvědčování policie, že to byla právě poškozená, kdo napadá jeho matku a jejího přítele, tvrzení, že nejspíš je pod vlivem drog (což ostatně bylo vyvráceno lékařskou zprávou č. l. 70), naopak též v průběhu toho značně vzrušeným tónem vedeného hovoru je slyšet volání o pomoc ze strany poškozené. Stejně volání o pomoc se ozývá i v průběhu hovoru s policií Ž.B., resp. zpočátku tohoto hovoru, kdy následně je zřejmé, že již došlo k propuštění poškozené, a ta podává Ž.B. informace ohledně toho, co se stalo.
20. Odvolací soud pak nepřisvědčil, ve shodě se soudem prvního stupně, tvrzení obhajoby, že by se ze strany obžalovaného jednalo o nutnou obranu. Je zřejmé, že obžalovaný nemusel bránit od počátku konfliktu hrozícímu útoku, či zamezovat jeho trvání. Konflikt vyprovokovala D. K. s M. Ň. tím, že se snažili zabránit poškozené ve výsadbě živého plotu na pozemku poškozenou užíváním. Lze se ztotožnit s tím, že dalšímu konfliktu bylo možno zabránit odchodem matky obžalovaného a jejího manžela z místa incidentu. Naopak je zřejmé, že poškozená se bránila napadení ze strany M.Ň., resp. tahání za vlasy, lze přisvědčit jejímu vysvětlení, že kousla D. K., a to již v době, kdy byla obžalováním svedena na zem. Je zřejmé, že poškozená se bránila útoku a použila i fyzický způsob obrany, úder a kousnutí. Obžalovanému pak vskutku nic nebránilo, aby v době, kdy zaznamenal konflikt mezi matkou, jejím přítelem a poškozenou do konfliktu se nezapojoval, vytočil tísňovou linku policie a požádal matku a jejího přítele aby místo raději opustili. Pokud tak neučinil a užil hmatů a chvatů, jimiž poškozenou povalil na zem, následně na ni zaklekl, musel si být vědom, že ohrožuje její fyzické zdraví při její značné subtilitě, a byl přinejmenším srozuměn s možným negativním zdravotním následkem.
21. Odvolací soud uzavírá, že soud prvního stupně po provedení potřebného okruhu důkazů tyto řádně vyhodnotil, a na základě logického vyhodnocení důkazů dospěl ke správným skutkovým zjištěním, když odvolací soud nemá k těmto žádných podstatných výhrad, a obhajobu obžalovaného považuje za ryze účelovou. Odvolací soud neshledal u soudu prvního stupně nelogičnost, či nezákonnost vyhodnocení důkazů tak, jak to soud prvního stupně učinil, a neshledal pochybnosti, které by bylo nutno vykládat ve prospěch obžalovaného. Naopak dospěl k závěru, že soud prvního stupně hodnotil důkazy tak, že toto hodnocení garantuje, že obžalovaný byl uznán vinným na podkladě objektivních skutečností odpovídajících zjištěním.
22. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, odvolací soud má za to, že toto jednání bylo zcela v souladu se zákonem hodnoceno jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, neboť jednání obžalovaného nepochybně vykazuje znaky právě tohoto přečinu jak po objektivní, tak po subjektivní stránce. Zcela správně soud prvního stupně kvalifikoval jednání obžalovaného jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný

v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když ani o subjektivní stránce jednání obžalovaného není, s poukazem na výše uvedené úvahy, pochyb.

23. Pochybení neshledal odvolací soud ani ve výroku o uloženém trestu. Soud prvního stupně při úvahách o druhu a výši trestu vycházel striktně z ustanovení § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku. Dostatečným způsobem uvedl všechny okolnosti charakterizující stupeň škodlivosti jednání obžalovaného, zohlednil osobu obžalovaného, i veškeré okolnosti případu. Za situace, kdy soud prvního stupně shledal polehčující okolnost řádně vedeného způsobu života u obžalovaného, a neshledal okolnosti přitěžující, tak trest vyměřený mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby § 146 odst. 1 trestního zákoníku (6 měsíců – 3 léta základní sazba), nelze považovat za nepřiměřený tím spíše, že tento je uložen jako výchovný bez omezení svobody, s podmíněným odkladem na krátkou zkušební dobu, byť umocněn povinností k zaplacení způsobené škody dle sil obžalovaného ve zkušební době podmíněného odsouzení. Odvolací soud tudíž konstatoval, že takto uložený trest je zcela přiměřený ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu.
24. Pochybení neshledal odvolací soud ani ve výrocih o náhradě škody. Soud prvního stupně rozhodoval o uplatněných nárocích na nemajetkovou újmu ze strany poškozené Z.V., spočívající v bolestném v souvislosti s utrpěným zraněním, a v nároku na náhradu škody uplatněný poškozenou Z.V., která tuto škodu vyčíslila částkou 985,56 Kč, vzniklou jako náklady na pohonné hmoty v souvislosti s navštěvováním lékařů, orgánů činných v trestním řízení, zmocněnce, a dále částkou 450,- Kč za bodové hodnocení vyplacenou jako odměnu lékařce, která toto zpracovala. Soud prvního stupně zcela na místě rozhodl tak, že obžalovaný je povinen nahradit nemajetkovou újmu poškozené Z.V. ve výši 8.277,- Kč, odpovídající bolestnému dle bodového hodnocení zpracovaného praktickou lékařkou MUDr. Marií Sedláčkovou. Dále soud prvního stupně přiznal poškozené v rámci nároku na náhradu škody částku 423,- Kč, spočívající ve vynaložených nákladech na cestu k lékaři a zpět. Se zbytkem nároku na náhradu škody poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, když další náklady (návštěvy psychologa), nebyly ze strany poškozené ničím doloženy, a rozhodování o nákladech v souvislosti s přibráním zmocněnce nelze řešit v rámci nároku na náhradu škody.
25. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky se připojila pak řádně s nárokem na náhradu škody ve výši 5.591,- Kč s tím, že doložila, že se jedná o náklady vzniklé v souvislosti s ošetřením poškozené. I v tomto směru soud prvního stupně zcela správně zavázal obžalovaného, aby tuto škodu VZP nahradil, neboť se jedná o náklady vzniklé v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Co se týče poškozeného D.B., druha poškozené, tak tento uplatnil nárok na náhradu škody za používání silničního motorového vozidla a za pohonné hmoty, ve výši 2.242,- Kč, neboť poškozená používala jeho motorové vozidlo k návštěvám lékaře, a dále uplatnil ztrátu na výdělkou ve výši 13.258,- Kč, neboť poškozený uváděl, že byl nucen pečovat o svou družku, starat se o děti a domácnost. Soud prvního stupně zcela na místě uložil obžalovanému náhradu škody ve vztahu k tomuto poškozenému toliko ve výši 735,- Kč, což jsou náklady za používání motorového vozidla poškozenou při její dopravě k lékařům a zpět. Co se týče dalších nároků, pak soud prvního stupně na místě konstatoval, že nebylo možno bez dalšího dovozovat, po jakou dobu trval stav, kdy poškozená nemohla se osobně starat o děti, a správně konstatoval, že návrh samotný ani neobsahoval potřebné údaje pro jeho přezkoumání, správně proto se zbytkem nároku na náhradu škody tohoto poškozeného soud prvního stupně odkázal rovněž na řízení ve věcech občanskoprávních.
26. Jelikož Krajský soud v Brně jako soud odvolací neshledal pochybení soudu prvního stupně, a odvolací námitky obžalovaného shledal nedůvodnými, odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvysledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvysledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 17. 01. 2019

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu